

A Kúria a dr.Szűts Ágnes ügyvéd által képviselt perújító felperesnek a dr. Szilágyi Nóra jogtanácsos által képviselt perújított alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének megállapítása iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságnál 32.M.1857/2007. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Bíróság 55.Mf.634.296/2010/3. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a perújító felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Bíróság 55.Mf.634.296/2010/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.Kötelezi a perújító felperest, hogy fizessen meg az perújított alperesnek - tizenöt nap alatt - 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A perújított alperesnél 1992. november 2-ától munkaviszonyban álló forgalmi gépkocsivezető munkakörű perújító felperes munkaviszonyát a perújított alperes 2000. augusztus 14-én az Mt. 96. § (1) bekezdés alapján rendkívüli felmondással megszüntette. A rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítására és jogkövetkezményei alkalmazására irányuló keresetet a Fővárosi Bíróság 55.Mf.26.238/2002/4. számú ítéletével helybenhagyott 31.M.3203/2000/16. számú ítélettel a Fővárosi Munkaügyi Bíróság elutasította. Az alapeljárásban megállapított tényállás szerint a perújító felperes 2000. augusztus 1-jén autóbuszvonalon végezte a munkáját. Az erre vonatkozó munkalap a járatok indításának idejét tévesen tartalmazta, ezért a perújító felperes menetidejében több mint két órás szünet keletkezett. A perújító felperes azonban nem hívta fel a diszpécst a munkalap adatainak helyessége tisztázására, holott ez a szabályzatban előírt kötelezettsége lett volna, mivel a munkáltató gyakorlatában ilyen tartamú munkaközi szünet nem volt megszokott és rendszeres.A perújító felperes munkatársának értesítésére a forgalomirányító sikertelen kapcsolatfelvételt követően a helyszínrre küldött D.J. munkáltatói ellenőr felhívására sem volt hajlandó a telefont átvenni, és a forgalomirányítóval beszélni, akitől megkaphatta volna az indulásokra vonatkozó utasításokat. Az elsőfokú bíróság az alapeljárásban lefolytatott bizonyítás eredményeként a rendkívüli felmondás jogszerűségét, a perújító felperes Mt. 103. § (1) bekezdésébe ütköző magatartását állapította meg. A perújító felperes a 2002. november 15-én jogerőre emelkedett ítélettel szemben 2007. április 28-án kezdeményezett perújítást. Arra hivatkozott, hogy 2007. április 11-én összetalálkozott volt munkatársával, L.S.-sel, aki határozottan állította, hogy 2000. augusztus 1-jén fültanúja volt egy olyan telefonbeszélgetésnek, amely D.J. ellenőr és a diszpécser között zajlott, valamint arra is emlékezett, hogy D.J. a perújító felperest nem hívta a telefonhoz.

Allította továbbá, hogy L.P. forgalmi vezető megpróbálta rávenni őt arra, hogy a munkáltató érdekében tegyen vallomást ennek ellenkezőjéről. A munkaügyi bíróság a perújítást a Pp. 266. § (2) bekezdés alapján megengedte, és L.S. tanúvallomása alapján megállapította, hogy a megelőző alapeljárásban hozott ítélet megalapozatlan. A 32.M.1857/2007/23. számú közbenső ítéletével a Fővárosi Bíróság 55.Mf.26.238/2002/4. számú ítéletét a 31.M.3203/2000/16. számú elsőfokú ítéletre is kiterjedően hatályon kívül helyezte, és megállapította, hogy a munkáltató a 2000. augusztus 14-én kelt rendkívüli felmondásával a perújító felperes munkaviszonyát jogellenesen szüntette meg. A munkaügyi bíróság L.S. mellett ismételten meghallgatta D.J.-t, Cs.F.-t és H.K.-t, akiknek a vallomásával összevetve az új tanú vallomásából azt állapította meg, hogy a munkáltató hitelt érdemlően nem tudta bizonyítani a rendkívüli felmondásban felhozott kötelezettségszegést, miszerint megtagadta, hogy telefonon a forgalomirányítójával beszéljen. Ezért a rendkívüli felmondás jogellenes volt.

A perújított alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Bíróság 55.Mf.634.296/2010/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, a perújítási kérelmet elutasította, és a perújítással támadott, a Fővárosi Bíróság 55.Mf.26.238/2002/4. számú jogerős ítéletét a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 31.M.3203/2000/16. számú ítéletére is kiterjedően hatályában fenntartotta. Kötelezte a perújító felperest, hogy fizessen meg a perújított alperesnek együttes első- és másodfokú perköltségként 30.000 forintot. Megállapította, hogy a perújítás illetékét az állam viseli. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a perújítás megengedhetősége kérdésében nem helytálló az elsőfokú bíróság döntése. Nem vizsgálta a körülményeket arra nézve, hogy a perújító felperesnek felróható-e az, hogy L.S. meghallgatására az alapeljárásban nem került sor. Az elsőfokú bíróság ezzel a Pp. 266. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségét elmulasztotta: a megengedhetőség körében nem hozott külön határozatot, a perújítást érdemben tárgyalta. Az elsőfokú bíróság a Pp. 266. § (1) bekezdésének megfelelően az ügy érdemére tartozó kérdésként értékelte a tanú vallomását, ezért helyesen járt el, amikor a megengedhetőség mellett döntött azért, hogy a felmerült új tényt megvizsgálja. Ezért a másodfokú bíróság is érdemben vizsgálta az elsőfokú bíróság által lefolytatott eljárást. L.S. tanúvallomását abból a szempontból kellett vizsgálni, hogy alkalmas-e arra, hogy megdöntse a korábbi eljárásban meghozott ítéletek rendelkezéseit a perújító felperesre kedvezőbb döntést eredményezve. A másodfokú bíróság kiemelte, hogy a perújítási eljárásban az elsőfokú bíróság pontatlanul és hiányosan értékelte az alapeljárás tárgyát képező rendkívüli felmondást. Annak ugyanis csak egyik oka volt az, hogy D.J. munkáltatói ellenőr felhívása ellenére nem volt hajlandó átvenni a telefont, és nem beszélt a forgalomirányítóval a kialakult helyzet és az indokolatlanul hosszú munkaközi szünet okáról. A perújított alperes azonban a rendkívüli felmondásban

hivatkozott arra is, hogy a perújító felperes a magatartásával az Mt. 103. § (1) bekezdésében rögzített munkavállalói kötelezettségét a Forgalmi Utasítás pontjait, az Etikai Kódex 3.3. és 5.1.1. pontjaiban leírtakat is megszegte, amellyel a perújított alperesnek komoly anyagi és erkölcsi kárt okozott a kimaradó járatok miatt. A másodfokú bíróság álláspontja szerint attól függetlenül, hogy a perújító felperest telefonhoz hívták-e, és ennek a perújító felperes eleget tett-e vagy sem, annak is jelentősége van, hogy a perújító felperesnek a munkáltatói ellenőri intézkedés nélkül, saját elhatározásából is fel kellett volna vennie a kapcsolatot a diszpécserrel figyelemmel a gyakorlattól eltérő rendellenesen hosszú munkaközi szünetre. Az alapeljárásban meghallgatott tanúk egybehangzóan vallották, hogy a szokásos munkaközi szünet általában az öt percet nem haladja meg, ezért a perújító felperesnek külön felhívás ellenére is fel kellett volna hívnia a diszpécsert a helyzet tisztázása érdekében. A másodfokú bíróság L.S. tanúvallomásával kapcsolatosan utalt arra, hogy a tanút több embernek, így a perújító felperesnek is látnia kellett, ezért érthetetlen, hogy az alapeljárásban a perújító felperes miért nem indítványozta a meghallgatását különös tekintettel arra, hogy már az alapeljárásban is kedvezőbb megítélést remélhetett volna a vallomása alapján. A perújított alperes okirattal igazolta, hogy L.S. a kérdéses napon járatban dolgozott, és csak rövid időszakban volt jelen a végállomáson, tehát az ott történekről személyes, teljes körű tapasztalata nem lehetett. Ugyancsak ellentmondás merült fel a perújítási eljárásban ismételten meghallgatott D.J. tanú és a perújító felperes, illetőleg D.J.-nek az alapeljárásban tett vallomása és L.S. tanúvallomása között. Ennek feloldására nem került sor, ennek ellenére az elsőfokú bíróság az alapeljárásban meghozott ítéletek hatályon kívül helyezéséről döntött. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem megfelelően értékelte D.J. tanú perújítási eljárásban tett vallomását. Az ugyanis, hogy a hosszú időre való tekintettel már nem emlékezett az ügy valamennyi részletére, életszerű nyilatkozat. Ez önmagában nem jelenti azt, hogy a korábbi vallomását megváltoztatta volna. Az elsőfokú bíróság a rendkívüli felmondás indokai közül csak egyet emelt ki, amellyel a döntését alá tudta támasztani, és nem vonta értékelési körébe a további indokokat, miszerint a perújító felperes együttműködési kötelezettségét is megszegte. Ezért a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perben felmerült bizonyítékot egyoldalúan értékelte és figyelmen kívül hagyta a perben már korábban is feltárt körülményeket, azokat nem összhangban értékelte a perújító felperes által hivatkozott új ténnyel. Ezért a perújítás körében meghozott döntése nem megalapozott.

A perújító felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével a „keresetének helytadó döntés” meghozatalát kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság külön bizonyítás nélkül is helytállóan vélelmezte, hogy a perújító

felperes a Lázár Sándor által elmondottakról az alapeljárás során nem tudott. Ezt pedig nem lehet önhibaként értékelni, és nem szolgálhat a perújítás elutasításának alapjául. Erre vonatkozóan a másodfokú bíróság sem folytatott le bizonyítást. Nem eshet az sem a perújító felperes terhére, hogy L.S. a tárgyaláson idézés ellenére nem jelent meg. A bíróságnak perjogi eszközökkel kellett volna a tanú megjelenését biztosítani. A másodfokú bíróság a Pp. 260. § (1) bekezdés a) pontját tévesen értelmezte, a perújítás megengedhetősége tárgyában hozott döntéssel nem kell egyúttal a kérelem érdeméről is döntenie. A perújítónak csak valószínűsítienie kell azt, hogy az új bizonyíték a perújítóra kedvezőbb döntést eredményezne. Mivel az elsőfokú bíróság a perújítás kérdésében és a per érdemében egyszerre határozott, a másodfokú bíróság is a perújítás megengedhetőségének kérdését és a per tárgyát „egybemosta”. A perújítás megengedhetőségének kérdésében az elsőfokú bíróság helyesen döntött. A másodfokú bíróság ítéletével az ügy érdemében eljárásjogi szabályra hivatkozással (a perújítás megengedhetőségének elutasításával) döntött, ezáltal az eljárásjogi kérdést anyagi jogi indokra hivatkozással döntötte el. A jogerős ítélet jogszabálysértő, mert a másodfokú bíróság a tényállás-tisztázási kötelezettségének nem tett eleget, illetőleg erre az elsőfokú bíróságot nem utasította. A perújított alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte. A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Pp. 275. § (2) bekezdés alapján a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül, továbbá a Pp. 275. § (1) bekezdés alapján a rendelkezésre álló iratok alapján dönt. A perújító felperes a felülvizsgálati kérelmében alaptalanul hivatkozott arra, hogy a másodfokú bíróság a Pp. 260. § (1) bekezdését helytelenül értelmezve hozta meg döntését, melynek során a perújítás megengedhetőségének elutasításával döntött azon anyagi jogkérdésben, hogy az új bizonyíték alapján a felmondás jogellenessége megállapítható volt-e. A másodfokú bíróság mindenekelőtt a perújítás megengedhetősége kérdésében hozott döntést bírálta felül, és megállapította, hogy erről az elsőfokú bíróság nem hozott a Pp. 266. § (3) bekezdés alapján külön határozatot. Miután azonban a perújítási kérelemről érdemben döntött, ezt kellett a másodfokú bíróságnak a fellebbezés kapcsán elbírálnia, de kifejtette azon álláspontját, hogy a Pp. 260. § (1) bekezdés a) pontjára tekintettel a perújító felperes perújítási kérelme megengedhetőségénél nem értékelt minden szempontot körültekintően az elsőfokú bíróság.

A jogerős ítélet nem jogszabálysértő, a Pp. 266. § (2) bekezdésre alapított érdemi tárgyalás eredményeként hozott elsőfokú ítéletet jogszerűen, érdemben vizsgálta felül. E körben értékelte L.S.

perújítási eljárásban tett vallomását összevetve a perújításban és az alapeljárásban adott más tanúvallomásokkal. A másodfokú bíróság megállapította, hogy a perújítási eljárásban az elsőfokú bíróság a rendkívüli felmondásból kiragadott egyik indokot értékelt, a perújított felperes együttműködési kötelezettségszegésére utaló másik indokot viszont figyelmen kívül hagyott. Erre vonatkozóan L.S. vallomása, mint a perújítást megalapozó új bizonyíték, nem tartalmazott az alapeljárásban e körben megállapított tényállást megdőntő új tényt vagy körülményt. Ezért az érdemi döntésre kiható jogszabálysértésként nem értékelhető, hogy a másodfokú bíróság L.S. és D.J. tanú szembesítése céljából nem utasította az elsőfokú bíróságot új eljárásra. A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta. Kötelezte a pervesztes perújító felperest a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján az alperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére. Az ügyben még irányadó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés f) pontja és 3. § (3) bekezdésére tekintettel a le nem rótt eljárási illetéket a 14. § alapján az állam viseli.

Budapest, 2012. szeptember 5.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Hajdu Edit s.k. előadó bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró
A kiadmány hitelével: Nné tisztviselő